

Rok 1917.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXX. — Wydana i rozesłana dnia 24. lutego 1917.

Treść: (M 66.—68.) 66. Obwieszczenie w sprawie używania częściowych zapisów dłużu pożyczki pierwszeństwa kolei lokalnej Insbruk—Hall w T. w kwocie 2,500.000 K do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych. — 67. Rozporządzenie w sprawie częściowej zmiany najwyższych cen przy sprzedaży nasienia czerwonej konicyzny, ustalonionych w § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 24. listopada 1916. — 68. Rozporządzenie w sprawie zajęcia i wymiany okuc do drzwi na cele wojenne.

66.

**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu
w porozumieniu z Ministerstwem
sprawiedliwości z dnia 2. lutego
1917,**

w sprawie używania częściowych zapisów dłużu pożyczki pierwszeństwa kolei lokalnej Insbruk—Hall w T. w kwocie 2,500.000 K do korzystnego umieszczania kapitałów fundacyjnych, pupilarnych i tym podobnych.

Celem pokrycia kosztów przeistoczenia kolei lokalnej z Insbruku do Hall, będącej przedmiotem Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 18. sierpnia 1889, Dz. u. p. Nr. 171, na kolej elektryczną, oraz celem częściowego pokrycia kosztów budowy linii kolejowej na obszarze stolicy kraju Insbruku, będących przedmiotem dokumentów koncesyjnych z dnia 24. grudnia 1904, Dz. u. p. Nr. 167, z dnia 5. grudnia 1908, Dz. u. p. Nr. 253 i z dnia 2. października 1912, Dz. u. p. Nr. 196, zaciągnęło Towarzystwo akcyjne „Kolej lokalna Insbruk—Hall w T.” 4½%ową pożyczkę pierwszeństwa w kwocie imiennej 2,500.000 K w częściowych zapisach dłużu po 10.000, 2.000, 1.000 i 200 K, której oprocen-

towanie i zgodne z planem umorzenie zabezpieczone jest poręką kraju Tyrolu na podstawie uchwały sejmu z dnia 3. lipca 1914.

Co do tych zapisów dłużu zachodzą tedy wymogi, wymienione w artykule XVII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, o kolejach niższego rzedu.

Zapisów dłużu tej 4½%owej pożyczki pierwszeństwa w ogólnej kwocie imiennej 2,500.000 K można więc na zasadzie wspomnianej na końcu ustawy używać do korzystnego umieszczania kapitałów fundacji, zakładów, pozostałych pod nadzorem publicznym, Urzędu pocztowych kas oszczędności oraz pieniędzy pupilarnych, fideikomisowych tudzież depozytowych a nadto na kaucje służbowe i handlowe.

Spitzmüller wlr.

Schenk wlr.

67.

Rozporządzenie Kierownika Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia

21. lutego 1917,

w sprawie częściowej zmiany najwyższych cen przy sprzedaży nasienia czerwonej konicyzny,

ustanowionych w § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 24. listopada 1916, Dz. u. p.

Nr. 396.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Do ustanowionych w § 1. dla kategorii IV. najwyższych cen sprzedaży można przy sprzedaży drobiazgowej nie przekraczającej 20 kg nasienia czerwonej konicyzny doliczać dodatek w wysokości 10%.

§ 2.

Rozporządzenie to wejdzie w życie z dniem ogłoszenia.

Clam-Martinic wlr.

Forster wlr.

Handel wlr.

Urban wlr.

Höfer wlr.

68.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i zgodą Ministerstwa wojny z dnia 23. lutego 1917,

w sprawie zajęcia i wymiany okucia do drzwi na cele wojenne.

Na zasadzie §§ 24. i 27. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, o świadczeniach wojennych i rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się:

§ 1.

Okucia do drzwi z mosiądu, spiku, bronzu lub miedzi, znajdujące się na bramach, drzwiach wchodowych i drzwiach w budynkach i przy ogrodzeniach, zajmuje się na cele wojenne.

Za okucia do drzwi po myśli niniejszego rozporządzenia należy uważać:

klamki (zapadki, klamry, guziki),
rozety przyciskowe.

rozety i płytki do dziurek od klucza,
tarcze podłużne i

rączki do drzwi (rączki u drzwi wahadłowych,
przedślinikowych).

Okucia o szczególnej wartości historycznej, artystycznej lub z zakresu przemysłu artystycznego może polityczna władza powiatowa wyłączyć od zajęcia.

Posiadacze domów, dzierżawcy, najmobilercy i inni uprawnieni do używania są obowiązani zarządzić dokonanie wymiany okucia do drzwi za równoczesnym umieszczeniem okucia zastępczych przez należycie wylegitymowanych funkcyonariuszy tych przedsiębiorstw, których Ministerstwo robót publicznych do tego upoważni. Przedsiębiorstwa powołane do robót przy wymianie wystawiają odnośnym funkcyonariuszom - karty legitymacyjne (firmowe), na których polityczna władza powiatowa (rządowa władza policyjna) przez umieszczenie wizy i pieczęci poświadczyc, że dotyczącemu przedsiębiorstwu poruczono dokonanie robót przy wymianie. Kartę legitymacyjną, zaopatrzoną wizą władz, może ta władza każdej chwili odebrać.

Okoliczność ta nie dotyczy odpowiedzialności przedsiębiorcy za osoby, którymi on posługuje się przy załatwianiu swych spraw.

§ 2.

Przed rozpoczęciem robót przy wymianie okucia należy to wprzód w każdej gminie ogłosić.

Funkcyonariuszom, zaopatrzonym w kartę legitymacyjną według § 1., należy zezwolić na wstęp do budynków, mieszkań, sklepów itp., celem dokonania wymiany okucia, względnie zbadania, czy zostały one oddane.

Gmina ma postarać się o odpowiedni nadzór nad robotami przy wymianie okucia i ma w razie nieobecności uprawnionego do używania albo jednego z członków jego rodziny lub innej pełnoletniej osoby, ustanowionej do wykonywania pieczy, przybrać dwóch świadków zasługujących na zaufanie.

Z zachowaniem powyższych jakotęż wszelkich innych potrzebnych ostrożności ma gmina także prawo w celu dokonania wymiany zarządzić otwarcie zamkniętych budynków, ubikacji i ogrodzeń.

§ 3.

Ministerstwo handlu postanowi w porozumieniu z Ministrami obrony krajowej i robót publicznych na podstawie opinii znawców, jakich okucie zastępcze należy użyć w zamian za okucia, wymienione w § 1.

§ 4.

O ile wymiana zostanie uszkuteczniona prawidłowo według zarządzeń, wydanych na zasadzie tego rozporządzenia, nie przysługuje posiadaczowi wymienionych okucia żadne dalsze roszczenie.

W szczególności nie można także żądać póżniejszej ponownej wymiany przymocowanych okuć zastępczych.

§ 5.

Posiadacze okuć, które mają być oddane, mają prawo sami dokonać wymiany, jeśli przynoszą ten sposób postępowania.

Odjęte okucia należy także w tych razach oddać bezzwłocznie na żądanie upoważnionym według § 1. organom. Jeżeli posiadacz przyjmie okucia zastępcze, przyniesione przez te organa, nie przysyguje mu żadne roszczenie o dalsze wynagrodzenie. Jeśli jednak posiadacz nie chce przyjąć i użyć tych okuć zastępczych, natenczas wspomniane organa wręczą mu poświadczenie odbioru na oddane im okucia (z mosiądu, spiku, bronzu, miedzi). Ciężar oddanych okuć należy na miejscu stwierdzić i podać w poświadczaniu. Stopę wynagrodzenia ogłoszi się osobnym obwieszczeniem; wypłatę wynagrodzenia uskuteczni biuro wymienione w poświadczeniu odbioru.

§ 6.

Wymienione w § 1. okucia wolno oddawać tylko organom i przedsiębiorstwom, upoważnionym

według § 1. Również tylko tym organom i przedsiębiorstwom jest dozwolone przyjmowanie okuć.

§ 7.

Za działania wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia, w szczególności za zatajanie przeznaczonych do wymiany okuć, za usiłowanie przeszkodeń upoważnionym organom w spełnieniu ich zadania, tudzież za współwinę w takich czynach będą karal polityczne władze I. instancji aresztem do 6 miesięcy lub grzywną do 5000 K, o ile czyny te nie podpadają pod surowsze postanowienia karne.

§ 8.

Gminy można także poza wymienionymi w § 2. przypadkami powołać do współdzierżania przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Georgi wr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24,
także w roku 1917. w języku

niemieckim, czeskim, węskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, russkim i słowackim.

Prenumerata na cały rocznik 1917 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 8 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce poczowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyla się abonentom tylko po poprzednim złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrag doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849 za . . . 4 K 20 h	Rocznik	1872 za . . . 6 K 40 h	Rocznik	1895 za . . . 7 K — h
" 1850 " . . . 10 " 50 "	" 1873 " . . . 6 " 60 "	" 1896 " . . . 7 " — "			
" 1851 " . . . 2 " 60 "	" 1874 " . . . 4 " 60 "	" 1897 " . . . 15 " — "			
" 1852 " . . . 5 " 20 "	" 1875 " . . . 4 " — "	" 1898 " . . . 6 " — "			
" 1853 " . . . 6 " 30 "	" 1876 " . . . 3 " — "	" 1899 " . . . 10 " — "			
" 1854 " . . . 8 " 40 "	" 1877 " . . . 2 " — "	" 1900 " . . . 7 " — "			
" 1855 " . . . 4 " 70 "	" 1878 " . . . 4 " 60 "	" 1901 " . . . 6 " — "			
" 1856 " . . . 4 " 90 "	" 1879 " . . . 4 " 60 "	" 1902 " . . . 7 " 50 "			
" 1857 " . . . 5 " 70 "	" 1880 " . . . 4 " 40 "	" 1903 " . . . 9 " — "			
" 1858 " . . . 4 " 80 "	" 1881 " . . . 4 " 40 "	" 1904 " . . . 5 " — "			
" 1859 " . . . 4 " — "	" 1882 " . . . 6 " — "	" 1905 " . . . 6 " — "			
" 1860 " . . . 3 " 40 "	" 1883 " . . . 5 " — "	" 1906 " . . . 12 " — "			
" 1861 " . . . 3 " — "	" 1884 " . . . 5 " — "	" 1907 " . . . 13 " — "			
" 1862 " . . . 2 " 80 "	" 1885 " . . . 3 " 60 "	" 1908 " . . . 9 " — "			
" 1863 " . . . 2 " 80 "	" 1886 " . . . 4 " 60 "	" 1909 " . . . 8 " 50 "			
" 1864 " . . . 2 " 80 "	" 1887 " . . . 5 " — "	" 1910 " . . . 8 " 40 "			
" 1865 " . . . 4 " — "	" 1888 " . . . 8 " 40 "	" 1911 " . . . 7 " — "			
" 1866 " . . . 4 " 40 "	" 1889 " . . . 6 " — "	" 1912 " . . . 12 " 50 "			
" 1867 " . . . 4 " — "	" 1890 " . . . 5 " 40 "	" 1913 " . . . 9 " 50 "			
" 1868 " . . . 4 " — "	" 1891 " . . . 6 " — "	" 1914 " . . . 15 " — "			
" 1869 " . . . 6 " — "	" 1892 " . . . 10 " — "	" 1915 " . . . 11 " 70 "			
" 1870 " . . . 2 " 80 "	" 1893 " . . . 6 " — "	" 1916 " . . . 12 " 70 "			
" 1871 " . . . 4 " — "	" 1894 " . . . 6 " — "				

Pojedyncze roczniki wydawane w innych siedmiu językach od r. 1870. poczawszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynależy opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

N.B. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego poczawszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach poczawszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług matery.